

lem, at en Embedsmand i Kjøbenhavn er fri for Skat, saa tager han fejl. (S. Andersen: Statsfatter!) Selv Statsfatter betale jo Embedsmændene nu paa forskjellig Maade og ved adskillige Leiligheder. Det vil imidlertid ganske vist ikke frugte Noget at gaae nærmere ind herpaa. — Med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 6, og som gaaer ud paa at ned sætte den høieste Grænse for en Pension fra 3,000 Rbd. til 2,000 Rbd. om Aaret, skal jeg blot endnu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det, forudsat at det vedtages, ogsaa vil udøve Indflydelse paa § 4. I § 4 hedder det nemlig: „Ministres Pensioner bestemmes af Kongen; dog maa det i denne Lov fastsætte høieste Pensionbeløb ikke overskrides“. Følgen af det nævnte Vædringsforslags Vedtagelse vil altsaa blive den, at ingen Minister for Fremtiden vil kunne erholde en højere Pension end 2,000 Rbd. Dette vilde dog aabenbart være meget uheldigt. Allerede nu har det jo i ikke saa Tilfælde Ban skelighed nok at kunne sammensætte et Ministerium, og Opgaven er meget ofte ingenlunde let. Men den vil blive meget vanskeliggere, dersom dette Vædringsforslag vedtages. Det ligger nemlig i Sagens Natur, at man meget ofte maa søge Medlemmerne af et Ministerium blandt de højere lønnede Embedsclasser. Men, naar den Vedkommende nu veed, at han, naar han afskediges fra Ministerstillingen, kun vil kunne faae 2,000 Rbd. i Pension, saa vilde det vistnok ofte hindre ham i at indtræde i Ministeriet. Han vil jo nemlig derved sandsynligviis for en længere Aarvække tabe en væsentlig Deel af den Indtægt, som han vilde have, dersom han forblev i sit tidligere Embede. — Udgangspunktet for den Betragtning, der har ledet det ærede Medlem (S. Andersen) til at opstille sine Vædringsforslag, har jo især været den, at ligesom det allerede, dengang Pensionsloven af 1851 blev vedtagen, var blevet udtalt, at den Byrde, der derved paadroges Statskassen, vilde blive meget stor, saaledes har dette senere stadfæstet sig. Det er nu ogsaa meget rigtigt, at det blev udtalt dengang, og det kan ligeledes heller ikke betvivles, at den Byrde, der gennem

Pensionerne paahviler Statskassen, er meget stor. Men Spørgsmaalet er, om Pensionsbyrden overhovedet kan blive af nogen anden Bestaafenhed, eller om den ikke altid maa blive en stor Byrde. Selv om det ærede Medlems tvende Forslag vedtages, vil Pensionsbyrden blive stor — det er utvivlsomt — og man kunde jo altsaa imorgen, selv hvis disse Vædringsforslag vedtoges idag, med selvsamme Føie gjøre den samme Betragtning gjældende, fra hvilken det ærede Medlem er gaaet ud. Naar det siges, at Pensionsbyrden er stor, siges dette jo imidlertid vistnok særlig med Henviisning til, hvad Pensionsbyrden nu fremtræder med i Finantsloven. Jeg vil derfor paany minde om — jeg behøver ikke her at fremhæve Enkelthederne; de findes i Betænkningen — at den Sum, hvormed Pensionsbyrden nu for Tiden fremtræder i Finantsloven, nemlig omtrent halvanden Million Rigsdaler, ingenlunde afgiver en Maalestok for selve de gjældende Pensionsloves Virksomhed. Der er mange Grunde, som have bevirket, at Pensionsbeløbet er blevet større, end det vilde have været, dersom den nuværende Pensionslov uforstyrret havde virket til at bestemme Pensionsbyrdens Størrelse. Naar det derhos af ærede Medlemmer er blevet yttret, at Lønningerne ere blevne forhøiede for en væsentlig Deel af Embedsmændene, saa anerkjender jeg ogsaa Rigtigheden deraf; men jeg gjør tillige opmærksom paa — jeg skal gjentage det her fra Betænkningen, da det ikke er blevet fremhævet af nogen Anden, og da det er et Moment, der ikke tør eller maa forglemmes — at der gennem Lønningens loven er blevet truffet forskjellige vigtige Bestemmelser, der vel ikke strax, men i en kommende Tid utvivlsomt vilde have en betydelig Nedsættelse af Pensionsbyrden tilfølgende. Det er saaledes vitterligt, at et meget stort Antal Embeder, der tidligere gave Udgang til kongelig Udnævnelse, nu ikke længere gjør det. Det er endvidere vitterligt, at Embedsmændene nu i det Hele taget — enkelte Undtagelser er der — ville opnaae Pensionsberettigelse i en mere fremrykket Alder end tidligere, og deraf vil altsaa igjen blive Følgen, at lavere Sætter af Pensionsscalaen i det Hele for Fremtiden vilde komme til An-